En Drøm.

Fortælling
af
J. J. F. Friis

gamle Skolekammerat.

em Aar siden foretog jeg mig i min aarlige Fodvandring paa id, og havde denne Gang bestemt stlige Sjælland til min Nejfes Anden Pinsedags Eftermiddag n Vej mig forbi en Skole, der af Sjællands smukkeste Egne, Skolen gjorde ved sit tiltalende, igeholdte Udseende baade Kom- g Skolelæreren den største Ære. Stakit, der sluttede sig til begge ningernes Gavle, skilte Gaards- fra Vejen. Rundt omkring tre Huse stode store og smukke Alt saa' saa venligt ud, at jeg kunde tro, at nogen Skolelærer e bekvemme sig til at give endog ig eller doven Dreng Tugtelse, han turde vove det ligeoverfor Henseende i Almindelighed in- e venlig stemte Forældre, om elskværdige Pode aldrig saa havde gjort sig fortjent til slig

Indgangen til Gaarden saa jeg d i fortrolig Samlale uden der- undlade at betragte mig med et e Blik, saaledes som Skik er det. Alt som jeg kom dem nær- blev deres Jagttagelse af min mere spændende og ganske vist g være overbevist om, at de vilde efter mig ligesom to Solsikker, var kommen forbi dem, og føl- med Øjnene, saa længe de kunde fortabende sig i Betragtninger vem jeg vel kunde være, hvorfra og hvorhen jeg vilde. Den ene ikkerne antog jeg med Rette for Skolelæreren selv; thi han var lig Frakke med Træsko paa Fød- men med snehvidt Linned og en ibe, af hvilken han syntes at stærkere jo nærmere jeg kom ham. r en velnæret Mand i sine bedste ed et meget fyldigt Ansigt og kloge, men ligesaa godmodige

den som stod ved hans Side, var rt en Bonde, af et yngre Udse- nd den formentlige Børnetugter. r iført sine bedste Klæder, og k i Haanden, hvilket viste, hän a Vandring ligesom jeg. Han kraftig ung Mand med skarpe et Mindste paafaldende Ansigts- ligesaa bleg, som hans velnærede var rødkindet, men med alt det, Begges Ydre noget Tiltalende ved jeg kunde ikke andet end skjænke større Opmærksomhed, end jeg plejer at yde de Mennesker, som gtig hilser paa alfar Vej. Da kommen ud for dem, besvarede aa høflig min Hilsen, som jeg tog f for dem, „og saa", tænkte jeg, jeg Spidsrod bagfra; men lad n det, jeg føler heldigvis intet til mine Rygstykker."

var imidlertid neppe kommen aa Skridt fra dem, før jeg hørte Mændene raabe efter mig: „Und- min Herre, at jeg standser Dem Blik paa Deres ensomme Van- "

vendte mig hurtig om og lettede uen for den mig imøde ilende nester, idet jeg høfligt spurgte: er til Tjeneste?"

dskyld, min Herre", gjentog Sko- ren, idet han ligeledes lettede paa t, medens han holdt sin lange ligesom en Landse henimod mit ret som han dermed vilde afparere entet Slag af min Stok, som jeg in Vane plejer at holde op mod jre Skulder, naar jeg har Stok i en og samtidig taler med nogen. d mig at spørge, om De skulde en Mand, der i sin Skolegang nder Navn af „Sorte Broder " men tager jeg fejl, saa beder a mange Gange om Forladelse, t var ikke sagt for at fornærme

studsede i første Øjeblik over dette entede Spørgsmaal, men fattede urtigt.

aledes kaldtes jeg ganske vist af Kammerater i Latinskole. Men ve'd saa meget, saa ve'd De vel dette, at den af mine Kammerater, nævnede mig saaledes, altid fik en Prygl for sin Vittighed, om jeg kunde magte ham."

ldkommen rigtigt", forsikrede Sko- ren med glædestraalende Ansigt, aade mine Øren og Posteriora bevidne Sandheden deraf, om De kan huske det ligesaa godt som jeg Kom herben, Hans," vedblev ortrødne Skolemester, „og se her Vidnesbyrd paa det, som jeg al- tid har sagt, at jeg skal kjende et Menneske igjen, om det end er aldrig saa længe siden, naar jeg blot en Gang har set ham."

„Og især, naar De en og anden Gang har faaet Prygl af ham", bemærkede Bonden tørt, og tilkastede mig et Blik, der bragte mig til at smile.

„Men maa jeg nu til Gjengjæld have den Ære at faa at vide, hvad den Mand hedder, hvis Unævnelige jeg, som De siger, har havt under Behandling?" spurgte jeg smilende.

„De skulde maaske ikke længere kunne erindre „Dyrekøllen", „Bedekøllen" eller „Kalvekøllen"; thi kjært Barn har mange Navne?" spurgte Skolemesteren mig; „men aldrig kaldte man mig dog „Svinekøllen", rimeligvis, fordi det Navn ikke findes i Kogebogen, men saa hed jeg istedetfor „Skinken", som tilsidst blev til „Sinken", og svarede bedst til Virkeligheden, efter som jeg ikke blev andet end en følle Skolemester paa Landet, men, Gudskelov, er det dog gaaet andre værre."

„Paa dette sidste paradore Indfald kjender jeg Dig først rigtig, min fortræffelige, gamle Ven, Amalius Kølle!" raabte jeg leende og rystede hjerteligt den Haand, hvori han holdt den lange Pibe. „Saa sandt som jeg hedder Broder Knud Schwartz, skal min Nejse idag være forbi, og vi ville tilbringe denne Aften sammen i fortrolig Samtale om de gode, gamle Tider.

„Kan Du se, Hans, jeg kjendte mim Mand," udbrød Skolemesteren i synlig Glæde. „Hvor Mutter vil blive glad ved at se Dig igjen — nej, det er sandt, hun har jo aldrig set Dig — og lad mig se, det er jo tyve Aar, nej, stop lidt, det er kun atten Aar siden jeg selv saa Dig sidst."

„Ja, saa siger jeg Farvel til de Herrer," svarede Bonden beskedent, idet han lettede paa Hatten for os Begge.

„Nej, sikke noget! Hvad skal det betyde? Du er kommen for at tale om Forretninger og er ikke kommen indenfor endnu. Det tillader jeg paa ingen Maade," forsikrede den ivrige Skolelærer.

„Forretningerne kunne godt opsættes til en anden Gang," indvendte Bonden med sin sædvanlige Nolighed. „Og jeg antager, at de to gamle Venner helst ville have Dagen for sig selv."

„Hør, Hans, tror Du det, saa kjender Du hverken Schwartz eller mig til Fuldkommenhed; ja, med Schwartz vil jeg nu ikke regne det, da Eders Bekjendtskab er saa nyt. Du kan tro Schwartz vil glæde sig ved at tale med Dig, for fer Du, Schwartz, Hans Johansen er min bedste Ven her i Sognet og det vil ikke sige lidet og desuagtet spillede han mig den skammeligste Streg for to Aar siden, som den ene Ven kunde spille den anden."

„Det bestod bare deri at vi valgte Kølle ind i Sogneraadet," sagde Bonden til Svar paa mit spørgende Blik, „og det var jeg ikke alene om, kan Du tro."

„Ja, men Du og Din Fader var Kaptejn for det Hele. Og ilde var det gjort, siger jeg; en Skolelærer skal ikke befatte sig med Politik, lige saa lidt som en Præst, og aldrig skulde I have faaet Eders Krig frem, dersom jeg ikke havde været saa tryg, men jeg er den eneste Højremand i hele Sognet og saa maatte jeg antage, at man fidst vilde tænke paa mig."

„Hvor meget Ondt, man end siger om os Venstremænd her i Sognet, saa have vi ved dette Valg dog vist, at vi her saa alene efter Hæderlighed og Dygtighed og ikke efter politisk Troesbekjendelse, som ikke bør have nóget med denne Sag at bestille," svarede Bonden; „men forresten glæder det os, at vi en Gang kunde forraske en Højremand, hvilket ikke altid lykkes."

„Ja, men det er ingenlunde det Værste, Schwartz," vedblev Skolemesteren sin Beklagelse. „Du kjender det ikke altsammen, for — tænk Dig — Aaret efter gjorde de mig til Formand."

„Hvor Du altsaa sidder som en Hund imellem et Spil Kegler — jeg haaber, Begge tilgive Sammenligningen," svarede jeg leende; „men lad nu det være godt; jeg mærker nok, at Du i Grunden ikke er saa vred over det Puds, Hans Johansen spillede Dig, eller den Stilling, Du derved er kommen til at indtage og som gjør Dig saa megen Ære. — Følg dog endelig med ind, Johansen," vedblev jeg, vendende mig til Bonden. „Jeg forsikrer Dem, at det ogsaa vil være mig en Fornøjelse at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab; men nu længes jeg virkelig ogsaa efter at hilse paa Madame Kølle og faa mig en Slurk Øl ovenpaa min temmelig lange Vandring i Eftermiddag."

Muntert passiarende gik vi saa henimod Indgangsdøren, hvor hans Hustru, en lille, fed, mildt smilende Kone, bød mig venlig velkommen, omkredset af seks Børn i de forskjellige Aldere.

Da jeg udtalte min Glæde over denne sund-t udseende, kraftige Børneflok, svarede min Ven mig med en vis Faderstolthed: „Ja, saadan var de alle, men tre er hos Vorherre og tre ere i forskjellige Stillinger for at bane sig en Fremtid."

„Hvad hedde de?" spurgte jeg.

„Du tager ikke fejl, naar Du kalder Drengene Kristen og Pigerne Kristine, for det Navn have de alle."

„Ih, Du milde Gud! Hvorledes finder I saa Rede paa de stakkels Børn?" spurgte jeg i højeste Forundring. „Maa Du sige Kristen Nr. 1 og Kristen Nr. 2 for at faa fat paa det rette Barn, som Du netop vil tale med?"

„Jeg mærker nok, at Du ikke har glemt Dine gamle Streger," svarede min Ven i en Tone, som skulde gjælde for fortørnet, men som bragte Bonden og mig til at le. „Jeg kaldte dem Kristen eller Kristine for saa beholdt de dog altid noget Kristeligt ved sig, hvordan det saa end gik dem med alt det øvrige, de havde faaet ind, men naturligvis have ogsaa hver et andet Navn, paa den Ældste nær, som er i Maskinlære hos Burmeister, og slet og ret hedder Kristen Kølle. Han her hedder Søren Kristen, denne Krøltop Anders Kristen og den Tyksak Ole Kristen; de tre Piger hedde: Elise Kristine, Georgine Kristine og Wilhelmine Kristine."

„Langt smukkere end Drengenes," bemærkede jeg.

„Ja, men saa hedder ogsaa min ældste Datter Mette Kristine, hvilke altid kan veje op mod Drengenes," trøstede Faderen.

Under al denne Navnepassiar havde Madame Kølle forladt Stuen og jeg lagt min Nejsetaske fra mig. Det varede ikke længe, før et tarveligt, men propert Thebord var anrettet, hvori vi alle tre syntes at finde lige stort Behag. Min Ven var synlig overvættes glad over at have mig hos sig og lod Munden løbe i Etvæk, saavidt hans Forpligtelser lige over for Mad og Drikke tillode det. Ganske vist vare mange af hans Indfald helt snurrige, men der gik en sund Tanke gjennem alt, hvad han sagde, og med alt det laa det klart for mig, at han var en Mand med Hjerte og Hoved paa rette Sted.

Kort efter, at vi havde spist, bød Johansen os Farvel.

„Naa, skal det nu være?" spurgte min Ven. „Jeg vil kun sige saa meget, at jeg nok vilde give en Sølvmark til, at alle Sogneraadsforhandlinger endte saa korte og saa fornøjelige; thi idag have vi ingen Ting faaet udrettet, hvilket altid er meget bedre end at have gjort noget Galt."

„Hr. Schwartz vil og kan vel ikke gjøre mit Hus den Ære at følge med Kølle imorgen over til os?" spurgte Bonden, idet han bød mig Farvel, „saa faar De hele Familjen at se paa en Gang og dertil nogle gode Venner, thi Fa'er fylder imorgen sit halvfjerdsindstyvende Aar; det skulde være mig hjerteligt kjært."

„Det skulde ogsaa være mig hjerteligt kjært," forsikrede jeg, idet jeg trykkede den brave Mand Haand til Afsked, „thi jeg har glædet mig ved Samtalen med Dem, skjønt den kun har været meget kort, og antager, at Deres Familje vil være lige saa behagelig at omgaas. I Kølle der ser jeg et udmærket Eksemplar af Deres Venner, men jeg tør intet love og tager derfor Afsked med Dem nu for ikke at komme til at svigte mit Ord siden hen; men hils endelig Kone og Børn fra mig. Kommer jeg nogensinde igjen til Egnen, skal jeg indrette det saaledes, at jeg ogsaa kan nyde Godt af Deres Gjæstfrihed."

„Men saa skal Hans ogsaa have en Kone at møde med," bemærkede min Ven. „Dette Ungkarleliv duer ikke i Tidens Længde. Dette siger jeg baade som hans Ven, som Menneske og som Kirkesanger, og jeg er vis paa, at Præsten dertil vil sige Amen, skjøndt han ikke er Degn."

„Men," indvendte jeg forundret, „Johansen bød mig jo hjem til sig og Familje."

„Pral, min Ven, lutter Pral," forsikrede Kølle, „det er bare nogle fjerne Slægtninge, som han samler om sig den Dag, ligesom alle Helligaftener, for paa en pæn Maade at give dem lidt Understøttelse, hvortil de ogsaa nok kunne trænge, og de glemme da heller ikke at tage Krukke og Pose med, naar de komme, den ene større end den anden.

„Det er i det Mindste en Gud velbehagelig Familje," bemærkede jeg og trykkede atter Bondens Haand.

„Aa, det er der dog Maade med," mente min ufortrøden Ven, „hvilket Du selv vil erkjende af de to Eksempler, som jeg skal anføre. Hans' Fæster i tredje eller fjerde Led er den værste Rappenskralde i hele Sognet, hvilket Du nok kan begribe vil sige meget, og den døve Morten, hvis Slægtskab med Hans maa udregnes med Logarithmer, ser mig aldrig uden at fortælle mig, at i hans Barndom vare Degnene ikke nær saa fede som nuomstunder. Men forresten, Hans, vi opgive ikke Sagen for det. Schwartz er jo blot ude for at more sig, og det kan han lige saa godt hos Dig, saa sparer han ovenikjøbet sine Støvlesaaler saa længe, hvortil en sulten Adjunct nok kan trænge i disse besværlige Tider."

Med disse Ord gik Skolemesteren med Bonden ud i Forstuen, hvor de bleve staaende en Stund i ivrig Samtale, indtil jeg hørte dem byde hinanden Farvel, og samtidig med, at Skolemesteren traadte ind til mig, saa jeg Bonden vandre over Gaarden til sit Hjem.

„Ret kan det nok være i Verden, fordi der er en retfærdig Gud, men, hvad som billigt er, kan man ikke længer finde," begyndte min Ven, idet han nærmede sig Bordet med et Papir i Haanden.

„Ja, alting er nu ganske vist dyrt," bemærkede jeg tørt, „i det Mindste i Forhold til fordums Dage. Vil Du have et Stykke Flesk, vil Du have Smør, vil Du have Ost, Gryn, Lys, Brænde, saa kan man ikke veje det op med Penge."

„O, Du Skalk! Lad Du Fader Holberg ligge i sin Grav med samt alle hans Barselkoner," svarede min Ven leende; "men forresten kommer ogsaa denne Historie fra en Barselstue; thi ser Du, en Kone nedkom med Tvillinger, hvis Forsørgelsesret var tvivlsom, og nu foreslog jeg af Billighedshensyn, at Ringsted Kommune og vor skulde tage hver sit Barn og Striden dermed være endt; men tænk Dig, saa dømmer Amtet, at jeg skal have dem begge to."

„Du maa heller spørge, hvad Din Kone siger derom," svarede jeg og skottede henimod Døren, ad hvilken hans Kone i det Samme traadte ind.

„Hør, Trine, Du ved ikke, hvilken Skalk, der sidder i min gode Ven Schwartz; han kommer mig altid paatværs med sine Bemærkninger og Ordkloverier. Er jeg et rent Dummerhoved, Trine, saa har jeg i det Mindste ikk vidst det før."

„Desværre komme mange Folk først sent til den rette Selvkundskab," svarede jeg, rystende betænkeligt paa Hovedet; „men iøvrigt kan jeg trøste Dig med, at Hans Johansen paa mit Spørgsmaal om Din mentale Tilstand, svarede, at Du i det Hele taget var en fornuftig Mand af en Højremand at være."

„Ja, Gud trøste ham, om han havde talt anderledes, han, som selv har gjort mig til Sogneraadsmedlem og Stormester i Raadet; men Du maa følge os derhen imorgen, Schwartz, hvilket ogsaa vil have en vis Interesse for Dig, naar jeg siger Dig, at denne Mand, som Du med Rette synes saa godt om, har været arresteret, tiltalt for Vold og anden Overlast, og blot reddet sig ud af Knipen ved en stadig Benægtelse, ja, endnu for otte Aar siden var han saa foragtet her i Sognet, at de Ældre spyttede ad ham, Pigerne vendte ham Ryggen, naar de saa ham, og de unge Karle vilde hellere omgaas Djævelen end ham, som tilsidst ikke kunde komme i noget Lag, fordi han var vis paa at blive smidt ud paa sin Hals."

Jeg blev slaaet af den største Forbauselse. „Hør, Kølle, her kan Du ikke spøge og derfor skal Du strals sige mig, hvad der har bevirket denne uhyre Forandring til det Bedre hos denne Mand."

„Det skal jeg ogsaa gjerne gjøre; thi ingen kjender det bedre end jeg, skjøndt hans Nærmeste kjender det ligesaa godt," svarede min Ven. „Men nu ville vi først i Forening gaa ud at flytte Køerne, saa har Mutter nok lidt varmt til os, naar vi komme tilbage, og saa skal jeg med Glæde fortælle Dig denne mærkelige Begivenhed, som ganske sikkert vil drive Dig til at se indenfor disse agtværdige Mennesker, før Du tager Afsked med os for denne Gang."

Jeg ønskede i første Øjeblek mim Vens Køer derhen, hvor Peberet gror, men da han fortalte mig, at han blot havde to Køer og en Kvie og at disse stode tæt bag ved Skolen, fandt jeg mig noget forsonet med min Skjæbne og fulgte sagtmodig med min gode Ven ud paa Marken, uden at høre saa meget som et Ord af, hvad han fortalte mig om desse hans Yndlingsdyrs Dyder og Dejlighed.

Imidlertid kom vi ikke saa hurtig tilbage til Huset, som vi havde ventet, thi da vi igjennem en Laage kom ind i den hyggelig Have indbød et smukt Lysthus os Begge at lade Hvilen falde paa os, og nyde Havens Dejligheder.

(Fortsat.)

BANK-AFDELING.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,

DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Asf. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkassering, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLI tilstede i Banken.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson, Assist. Kass.

Citizens National Bank,

Grundkapital: $50,000.

ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udføres.

Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —

T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR. A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank.

St. Paul, Nebraska

Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm

DRUGGIST OG APOTHEKER,

— Forhandler af —

Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

CIGARER AF BEDSTE KVALITET.

Lægerecepter udtydes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. Sjøholm, — Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter

OG JERNBANEBILLETTER

— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —

Grundejendom købes og byttes

Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".

Ansøgning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nysted, eller

Henry Malmgren, — *St. Paul, Neb.*

DR. N. ROSENBERG,

41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er den eneste skandinaviske Læge i Amerika, som har gjort Behandling og Kur af kronische og private Sygdomme til specielt Fag, og er i Stand til at tale og brevvexle med norske og danske Patienter paa deres eget Sprog.

Duelig Behandling, Ubrødelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Stemdsstemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle kroniske Sygdomme, behandles med stort Held.

Kvindesygdomme af ethvert Slag, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsvordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter og hvilkensomhelst Sygdom eiendommelig for Kvinder, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Udsvævelser, unaturlige Vaner med alle deres forfærdelige Følger, saasom Slappelse, Tab af Manddom og Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg, smertefuld Urinladning, behandles hurtigt, og i dybeste Taushed ved sikre og ufeilbarlige Midler, ukjendte af andre herværende Læger. Undgaa [illegible] Penge og [illegible], som kun er Bedragerri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i dybeste Hemmelighed.

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—1; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med fuld Tillid og Fortrolighed, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve addresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.